

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

— Припини, — процідив тато, дивлячись, як я сіпаю ногою. Стрималася, щоб не закотити очі. Проповіді рабина Шварца такі самі нудні, як і новини про президентську кампанію. Хоча той Кеннеді здавався *досить привабливим*. Його я не проти слухати.

Але ця проповідь про обов'язок і честь?

Тато мав би радіти, що в мене сіпалася тільки нога.

На щастя, оглядаючи молитовню, я вловила поглядом Даніеля, сина рабина. На ньому можна зосередити увагу. У школі я і не глянула б у його бік вразі. (Ні, ми не ходили в одну школу. Татко з'їхав би з глузду, коли б я відвідувала заклад спільного навчання, навіть якби йшлося про коледж.) Утім, зараз, коли з Даніелевого рота зникли брекети, а з голови ота дурнувата стрижка а-ля Цезар — така, наче мама підстригла його над кухонною раковиною, — на нього цілком можна дивитися.

За звичних обставин я б трималася осторонь будь-кого, хто має старого родича, що бурмоче про якогось цапа посеред пустелі. Але минулої суботи Даніель підморгнув мені, поки наші тати спілкувалися після служби. А я люблю виклики.

На відміну від його сім'ї, моя не займала почесного місця в першому ряду, однак ми теж недалеко відкотилися — всього на два ряди й кілька крісел убік. Тож я вивчала його профіль і водночас подумки рахувала. Якщо Даніель обернеться раніше, ніж дійду до двадцяти, то стане законною здобиччю. Якщо ні — я вважатиму це знаком залишатися чемною.

Коли дорахувала до сімнадцяти, хлопець почав обертатися, а на вісімнадцять його голубі очі вже вдивлялися в мої.

Я неквапно усміхнулася, він відповів. Тоді кивнула на двері, відвернулася й прошепотіла татові на вухо, що мені треба до вбиральні.

Поки виходила, відчувала на собі погляд Даніеля. У сукні-футлярі з коміром у стилі Пітера Пена я видавалася справжньою скромницею. Попри те що вже надто доросла для такого одягу, збираючись до синагоги, краще не починати суперечок щодо цього. У стосунках із батьками я і без того ніби ходила тонкою кригою. Не провела вдома й тижня, а декан уже зателефонував татові й попередив, що після повернення восени з канікул мені варто зосередитися на навчанні, а не на хлопцях.

Сміх та й годі, бо ж татко, власне, для того й відіслав мене до коледжу, аби я знайшла собі достойного чоловіка.

Ну а я погодилася, бо там не буде татка, тож зможу робити все, що заманеться.

Притулилася до стіни в коридорі, одразу на виході з молитовної зали. Знову взялася лічити. Даніель не змусить мене чекати, якщо бодай на щось розраховує.

Цього разу дорахувала тільки до одинадцяти.

Він обережно відчинив двері й визирнув за мною. Я торкнулася його плеча.

— Привіт! — промовив він тихо.

— Скільки в тебе часу, перш ніж батьки помітять твою втечу? — запитала я, грайливо усміхаючись.

Даніель знизав плечима.

— Тато не помітить. Він не підводить очей під час проповіді.

Я захихотіла, але Даніель одразу шикнув на мене.

— Напевно, він дуже веселий співрозмовник за обіднім столом, — прошепотіла я. — Слухай, ти знаєш це місце значно краще за мене. Куди можемо відійти, щоб нормально поспілкуватися?

— А хіба тут погано? Ми ж на публіці!

Я похитала головою, спостерігаючи, як на його обличчі розігрується битва між добром і злом. Утім, боротьба тривала недовго.

— В татовому кабінеті зараз точно нікого нема, — повільно проказав Даніель.

Взяла його попід руку.

— Веди.

У кабінеті рабина Шварца панував гармидер. Мені ж подумалося, чи я не перша жінка, нога якої ступає до цієї святая святих. Утім, синагога Бет Шалом підтримала рух, новий для консервативних членів нашої громади, яких дещо шокували певні зміни у звичних релігійних практиках. Жінки й чоловіки тепер сиділи поруч, а служби тривали не так довго, як в ортодоксальних синагогах по сусідству. Хоча, як на мене, вони все одно надто довгі. Однак, відколи я повернулася з коледжу, участь у цих суботніх ранках обов'язкова, хай би що робила в п'ятницю ввечері.

Куди не глянь, всюди лежали книжки й папери. Навіть на кріслі, приставленому до масивного письмового стола з чер-

воного дерева. Безлад не оминув і книжок. Я помітила, що в багатьох між сторінками напхано паперів. По правді, не таким уявляла робоче місце цього надзвичайно суворого чоловіка. Втім, зовсім не хотілося про нього думати. Даніель узяв мене за руку й став водити по долоні пальцем, посилаючи електричні розряди вверх і вниз моєю спиною.

Єдиною вільною від паперів поверхнею був столик перед вітражною панеллю, що мала точнісінько такий самий вигляд, як задня стінка ковчега, у якому зберігали сувої Тори¹. На нього я й сіла, схрестивши ноги так, щоб Даніель встигнув помітити підв'язку.

— Маєш дівчину? — запитала.

— Ні, — він проковтнув клубок у горлі. — А в тебе є хлопець?

Мої губи повільно розтяглися в усмішці.

— Якби був, гадаєш, я б теревенила тут з тобою на самоті? Він наблизився.

— *Ти* мені скажи.

Я закинула голову й засміялася.

— Бійся Бога, Даніелю, таж я фактично янгол! Не можеш уявити, як порхаю Небесами на крилах з арфою в руках?

Даніель підступив ще на крок.

— Євреї не вірять у Небеса.

— От і добре. Я б так чи інакше туди не потрапила.

— Ага, не вельми весела перспектива, — погодився хлопець. Я задерла голову, щоб дотягтися до його губ. Він ніжно мене поцілував. — Ти не проти?

¹ Арон га-Кодеш — спеціальна ніша або шафа в синагозі для зберігання сувоїв Тори, створена на взір Ковчега Завіту — скрині, у якій євреї переносили скрижалі із заповідями та інші священні речі під час блукання пустелею.